

Пригоди на острові Клаварен (скорочено)

Ірен Роздобудько

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Авторка звертається до читача і розповідає, що цю книгу почала писати разом зі шкільною подругою Клавою, коли вони були ще у 5 класі. Почалося з того, що подруги знайшли в дамбі біля річки отвір, схожий на печеру. Дівчата уявляли, куди можна потрапити, якщо заплисти всередину цієї печери. Вони купили зошит і записували уявні пригоди: одну сторінку Клава, а одну – авторка. У цьому зошиті вони навіть записали передбачення про те, що авторка стане письменницею, а Клава – професоркою. Так і сталося. Минуло багато років. Зошит зберігся, і авторка хоче поділитися ним, щоб довести, що мрії збуваються.

Дівчата знаходять потаємну печеру і... повертають назад

Липневого ранку, коли всі ще спали, на околиці міста з'явилася висока дівчинка в окулярах. Вона мала довгу світлу косу, рюкзак і сачок на довгій палиці. Одягнена була у джинси і футболку, а на руці мала великий батьківський годинник. Звали її Клава. Вона голосно покликала свою подругу, яку звали Рено, і на балконі п'ятого поверху з'явилася дівчинка, стрижена "під хлопчика". За кілька хвилин дві подруги-п'ятикласниці вже йшли до річки. У школі Клаву дражнили через її ім'я, бо однокласникам воно видавалося несучасним. А дівчинку з іменем Рено насправді звали Ірина. Але вона ходила на фехтування, захоплювалася пригодами піратів і мушкетерів, тому у класі її почали називати хлопчачим іменем Рен. А Клава згодом вигадала це ім'я – Рено.

Прибувши на річку, дівчата почали шукати невеличкий надувний човен, який вчора сховали тут. Цей човен тато Клави позичив у друга, а дівчинка непомітно поцупила. Клава була серйозною дівчинкою, любила все обмірковувати наперед і дуже хвилювалася, що довелося вкрати човен. Попливти човном до дамби було рішенням Рено.

Дівчата почали свою подорож і невдовзі наблизилися до високого насипу – дамби. Вона була стара і вимощена залізобетонними плитами. Були тут густі вербові зарості, і коли човен хитнувся, дівчата вхопилися за гілки. Раптом за вербами дівчата побачили справжню печеру. Річка затікала в отвір печери, вглибині чулося хлюпотіння води.

Подруги трохи боялися, тому поплили назад.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Пригоди починаються

Припікало сонце, дівчата поверталися, та коли перезирнулися, то зрозуміли: треба вертатися до печери. Вони мали надію, що знову розсунувши зарості, нічого не знайдуть. Бо яка може бути печера на маленькій річці? Та отвір досі був там. Рено вирішила, що треба лягти спинами на дно човна. Потім вони ухопилися за край темної діри і човен заплив досередини. Довкола було темно, всі звуки природи зникли позаду. Згодом човен вийшов на стрімку воду. Клава знайшла ліхтарик, і дівчата побачили слизький мох з павуками, які звисали прямо над ними. Тунель поступово став значно ширший і вищий, тож пливати було легше. На стінах печери дівчата побачили дивовижні сталактити. Клава дістала зошит і заходилася докладно описувати підземну воду і початок маршруту. Потім дістала термометр і виміряла температуру води. Сачком намагалася щось зловити у воді, але нічого не знайшла. Дівчинка мріяла стати дослідником-біологом і навіть дослідила всі водойми міста. Свої спостереження за природою Клава записувала у зошити. Цей зошит вона вирішила назвати "Нотатки про подорож невідомою річкою. Рено теж мала зошит, але з малюнками. Вона чудово малювала і любила розглядати свої малюнки. Рено багато читала, тож малювала ілюстрації, а також карикатури на вчителів та інше.

Мандрівка була вже достатньо довгою, тож дівчата подумали про повернення. Клава вважала, що до них тут нікого ніколи не було. Несподівано човен винесло до величезної круглої зали. Баня над цією залю була майже круглою, її підпирали колони, а з води здіймалися камінні острівці. Вода була прозора, дно було вкрите вапняним шаром, грот здавався мертвим. Подруги побачили, що човен стоїть посередині гроту, а у стінах довкола є безліч входів. Подруги не знали, з котрого вони випливи. А куди вели усі інші отвори? Їм стало страшно. Рено крикнула, і зі стелі почали падати каплі, а потім одна із стін впала. В очі дівчатам линуло світло, а до гроту увірвався бурхливий потік, який підхопив човен. Дівчата попадали на дно човна, їх накрило бризками. Човен кидало, а потім винесло у відкритий простір.

Як дістатися додому?

Клава не розуміла, як Рено могла бути також необережною і крикнути у гроті. Дівчата боялися виткнути носа із дна човна. Вони лежали там і боялися, що на березі зібрався натовп на чолі з міліціонерами. Човен знову закрутило, бризки води впали на губи дівчат. Вони з жахом виявили, що вода солоня. Дівчата виглянули і побачили, що

човен пливе посеред моря. Ані міста, ані берегів, ані дамби. Клава сказала, що це, мабуть, другий бік ріки. Рено зраділа, бо все це нагадувало справжню пригоду. Вона дістала з рюкзака пакунок з бутербродами. Дівчата почали їсти, і настрій у них покращився. Рено намагалася заспокоїти подругу і казала, що вони потрапили у водосховище. Клава не уявляла, як звідси вибратися. Рено ще думала про якісь пригоди, але Клаву хвилювало те, що батьки та бабусі будуть хвилюватися за них. Раптом дівчата побачили землю і дуже зраділи.

Невідомий острів

Рено налягла на весла, щоб швидше дістатися землі. Подруги побачили несподіваний краєвид: білий пісок, пальми, густі зарості. Вода була незвичайного прозоро-синього кольору. Клава вважала, що на їхній річці такого не може бути. Може, це якась турбаза чи пансіонат? Та вони не чули, щоб на їхній річці щось таке будували. Вода була тепла, Рено здійняла галас про те, що це море. У воді дівчата побачили черепаху. Клава вистрибнула на берег і не розуміла, куди вони потрапили. Море, пісок, вдалині були гори. Рено запропонувала влаштувати експедицію, а човен сховати. Бо так роблять мандрівники, які потрапили на невідомі острови. Клава не могла повірити, що вони на справжньому острові.

Дівчата рушили до джунглів і там сховали човен у крону дерева. Вони взяли рюкзаки і рушили далі, продираючись крізь зарості. Це не було легко. Клава напружено думала і пригадувала все з ботаніки і географії. У їхній місцевості такого точно не було.

Дивна знахідка

Подруги пробиралися джунглями, які через годину перетворилися на лісосмугу. Дерева нагадували знайомі дуби і сосни. Показалися гори. Вдалині почулося дзюрчання струмка. Клава побачила кущ папороті, на якому сидів величезний коник. Він зовсім не боявся дівчат. Клава дістала зошит і почала швидко замальовувати дивну істоту. Коник не тікав і наче спостерігав, що робить дівчинка. Клава дуже захопилася, та раптом Рено закричала. Коник втік і пролетів над Клавиною головою та зник. Рено знову погукала подругу. Клава кинулася до подруги. Рено стояла на протилежному березі струмка. За спиною був вхід до печери. Клава сказала, що в печеру не полізе. Рено аж сяяла і зробила таємничий жест, мовляв, тихо, не сварися. На камені позаду стояла скринька. Рено сказала, що скринька була у цій печері. Клава переплила струмок, щоб теж поглянути на скриньку. Дівчата вважали, що всередині скарб. Скриньку перенесли ближче до берега, але спершу набрали води у порожні пляшки. Дівчатам не терпілося відкрити скриньку. На піску вони сіли під деревами і разом відкрили кришку.

Лист із минулого

У скриньці лежав жовтий сувій, у нього було щось загорнуто. Дівчата почали розмотувати і стало зрозуміло, що це довга чоловіча сорочка – на вузьких манжетах із потьмянілими перламутровими ґудзиками та широкими рукавами, з високим коміром, обшитим по краю напівзотлілим мереживом. У неї був загорнутий шкіряний мішечок. Рено витягла з нього два кинджали, телескопічну трубу й пласку шкатулку. У ній був шматок твердого картону чи, радше, дощечка, загорнута в шовковий носовичок. розгорнувши його, дівчата побачили портрет молодої і вродливої жінки. Під портретом лежав аркуш паперу. На ньому французькою мовою було щось написано. Дівчата знали французьку, тож Рено прочитала історію чоловіка, який 10 років прожив на цьому забутому Богом і людьми острові... А історія його була така. У ніч з 28 на 29 вересня 1700 року під час жахливого шторму Франсуа Андре, боцман торговельного судня "Мати Марія", та матрос Сем Бенц були викинуті на цей острів. Сем загинув під час обвалу рік тому, тож Франсуа лишився сам. Він уже помирав, коли писав цього листа, у якому просив поховати його за християнським звичаєм і сповістити про нього за адресою: Франція, провінція Бретань, селище Сен-Мало, таверна "Золота устриця", Марі Андре. Далі Франсуа описав свою історію. Він, Франсуа, та його брат Бартолом'ю закохалися в одну дівчину. Франсуа був старший і дужчий, мав більшу частину батьківського спадку, але дівчина на ім'я Марі полюбила молодшого брата. Франсуа обдурих їх. Одного разу вночі викликав на побачення служницю, переодягнуту в сукню Марі, а братові наказав спостерігати у вікно. Бартолом'ю з горя утік із дому й подався в моряки. Марі народила хлопчика. Щоб урятувати її від ганьби і бідності, Франсуа запропонував їй руку й серце. І ростив маленького Альберта як власного сина. Тепер Франсуа розумів, що вчинив злочин, обдуривши брата, який так і не дізнався, що в нього народився малюк. Тому Франсуа просив у листі оприлюднити цю історію, можливо, Бартолом'ю ще живий і не знає, що у Бретані його чекають дружина та син.

Дівчата були приголомшені листом. Клава сказала, що треба піти до пагорба і відшукати тіло Франсуа та зробити те, про що він просив. Рено вважала, що спершу треба знайти дерево і заночувати на ньому, а вже зранку вирішувати всі інші проблеми.

Перші ніч і ранок на острові

Подруги знайшли велике дерево. Клава вмостила на четвертій гілці знизу, Рено залізла вище. На дереві було незручно, але це було безпечніше, ніж лежати на піску. Дівчата задрімали, та раптом Рено закричала: "Клаво!" Виявилося, що Рено уявила те, що зараз відбувається у них вдома. Згодом дівчата заговорили про привидів і їм знову

стало страшно. Вони видерлися ще вище на дереві.

Зранку першою прокинулася Клава, вона була здивована, коли побачила не свою кімнату, а морський пейзаж. Згодом Рено запропонувала поснідати черепащачими яйцями, адже вчора бачила тут черепаху. Подруги мусили пошукати яйця у піску на березі. Та спершу вони закопали скриньку, бо залишати її просто так на березі – небезпечно. Клава рила яму для скриньки, а Рено – шукала яйця.

Урочиста клятва і... "знімальна група"

Рено була налаштована позитивно: у них була їжа, прісна вода, обійдуть острів, сядуть у свій човен і попливуть назад. А от Клава сумнівалася, чи виберуться вони звідси, бо можуть закінчити, як той Франсуа Андре. Рено запевнила подругу, що навіть коли все буде погано, вони все одно залишаться друзями. Дівчата з'їли сирі яйця, які виявилися смачними, а після цього дали одна одній клятву про те, що попри труднощі і небезпеку будуть боротися за своє життя, а особливо життя друга, також будуть залишатися культурними і цивілізованими людьми. Тобто повинні вести щоденникові записи, розчісувати волосся, чистити зуби і... не руйнувати пташиних гнізд. А найголовніше – завжди і за будь-яких обставин залишатися справжніми друзями.

Раптом Рено побачила на обрії човен. Це був величезний вітрильник. Подруги дуже зраділи. Рено навіть стало сумно, що пригоди так швидко закінчуються. Дівчинка вирішила, що треба сховати наплічники і віднести скриньку зі скарбами туди, де вони її знайшли. Та Клава вважала, що спочатку треба подивитися, що тут робитимуть люди з вітрильника. Тож подруги пішли на досить крутий схил, до якого якраз причалував вітрильник. Вони лягли на самий край, звісили голови і зачаїлись. Клава прошепотіла, що вітрильник дуже схожий на галеон. Рено вважала, що тут просто зніматимуть кіно, а все довкола – знімальний майданчик!

Три човни повільно причалили до берега. Люди, котрі сиділи в човнах, виглядали як справжні актори, бо мали яскраві костюми. Лише троє з прибульців були одягнуті інакше. Один з них був ровесником дівчат. Клава ніяк не могла розгледіти, чи є десь поміж цих прибульців оператори з кінокамерами.

Зовсім не кіно!

Усе відбувалося досить швидко. Їх було, не враховуючи військових і хлопчика, семеро. Упоравшись зі шлюпками, четверо кремезних здорованів повиягали з-за поясів пістолети з довгими дулами і почали виштовхувати на пісок тих трьох. Двоє чоловіків у синіх мундирах незграбно рухались через те, що їхні руки були зв'язані за спинами. Хлопчик вистрибнув зі шлюпки сам. Моряки повели людей у мундирах до найближчих дерев, притулили їх спинами до стовбурів і почали прив'язувати до них мотузками. Чоловік у чорному капелюсі штовхнув хлопчика – той упав і навіть не

намагався підвестися. Закінчивши прив'язувати військових до дерев, моряки вирішили трохи відпочити. Дехто з них просто в одязі одразу побіг скупатися в морі. Дехто почав діставати зі шлюпок якусь провізію і розкладати її на розстеленому посередині вітрильному полотні. Тим часом хлопчик почав повільно відповзати вбік, а потім втік. Рено прошепотіла подрузі, що це справжні пірати. Клава думала так само. Коли пірати помітили зникнення хлопця, то почали стріляти в бік кущів, а потім п'ятеро чоловіків пішли шукати його.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Що ми знаємо про піратів?

Рено називала Клаву "пані Професоркою" і благала пригадати щось про піратів. Клава згадувала про те, що пірати грабують човни та заривають на безлюдних островах скарби, беруть полонених і вимагають за них викуп. Клава колись читала про морських розбійників, вони бувають різні: флібустьєри, корсари, буканьєри та "берегові браття". І не обов'язково, що всі вони – розбійники і злочинці. Часом звичайні моряки ставали "грабіжниками човнів" лише задля того, щоб не померти з голоду саме на морській службі, де їм місяцями не видавали платню за роботу! Тоді вони брали на абордаж якесь судно, відбирали харчі й відпускали команду з миром. А подекуди пірати навіть вважалися благородними героями, адже боронили морські кордони своїх держав від ворогів і віддавали все награбоване у чужинців до скарбниці свого короля чи імператора!

Пірати, які шукали хлопця, повернулися без нього. Клава і Рено позадкували на протилежний бік пагорба, щоб знайти хлопчика.

Урок фехтування

Сонце уже заходило, а Клава і Рено продиралися крізь хащі й пильно роздивлялися, щоб знайти хлопчика. Вони вирішили, що хлопчик міг сховатися біля водоспаду в тій печерці, де було знайдено скриньку. Біля печери вони погукали по-французьки. Згодом з'явився той самий хлопець-утікач. Рено та Клава змогли пильніше роздивитися його дивне вбрання: забруднені оксамитові панталони, смугасті довгі шкарпетки, шкіряні чоботи, коротка синя куртка з металевими застібками. Хвилин зо п'ять вони розглядали одне одного. Клава пояснила йому, що вони такі самі потерпілі, як і він. Вона називала хлопчика "месє", і Рено уявила, як Клава так само чемно звертається до якого-не-будь однокласника. Її розібрав сміх. Хлопчик же прийняв Рено за хлопця (а вона була справді схожа на хлопця). Між ними почалася суперечка, яка перейшла у бійку. Хлопець відламав від найближчого куща досить довгу гілку, обірвав з неї листя,

Рено теж пішла у наступ, бо давно чекала нагоди показати свою майстерність. Бійки із хлопцями на лінійках під час перерв між уроками її вже не влаштовували. Спортивні змагання, де перемогою є лише легкий доторк – також. Її вабила справжня дуель і справжня небезпека. Палиці літали в повітрі, удар слідував за ударом, випад – за випадом. Дуелянти тупцювали по коліна у стрімкому потоці, заводячи одне одного на глибину. Клава пересувалася за ними, намагалася зупинити Рено і хлопця. Вона сказала, що Рено – дівчина, і хлопець зупинився.

Альберт із Бретоні

Виявилося, що хлопця звати Альберт. Клава запропонувала перейти на протилежний берег до печери. Вони назбирали листя, хмизу, посідали і почали говорити. Хлопець дивувався, що дівчата вдягнені у джинси. Він ще раз попросив вибачення і спитав, звідки вони. Дівчата пояснили, що з ними сталося. Альберт розповів, що народився у містечку Сен-Малу. Його батько колись приєднався до галеона, який вирушив на пошуки нових земель, та так і зник. Відтоді почалися злидні, Альберт мусив збирати устриці. Він хвилювався за маму, тому вирішив шукати батька. Щойно в його порт зайшов корабель, хлопець втік з дому. Капітан Флоріан де Добс взяв хлопця з собою і був дуже добрим. Через місяць матрос Криве Око та навігатор Рудий Лис умовили команду стати піратами і змінити курс. Негідники хотіли, щоб капітан та кок Бенікс теж стали піратами. Криве Око не хотів їх вбивати, а прагнув переконати стати піратами. Альберт вважав, що капітана та кока могли залишити тут або продати в рабство чи попросити за них викуп.

Клава та Рено не хотіли, щоб і їх схопили пірати. Їм це все не подобалося. Рено вирішила, що треба щось робити. Тепер їх було троє, тому треба визволити полонених. У піратів були рушниці, тож дівчата та Альберт вирішили підсипати туди піску. Але усіх трьох зморив сон.

Тисяча чортів!

Рено наснився дивний сон. Клава була в довгій сукні, мала високу зачіску, а Рено була вдягнена в мушкетерський одяг і мала шпагу. Вони перебували у королівському палаці, їх зустріли король Людовик XV і королева. Клаву та Рено привітали, як славнозвісних мандрівниць, які захопили піратський човен. Королева запросила їх до зали, де дівчат чекало частування – черепащачі яйця. "Тисяча чортів!" – закричали Рено і Клава.

Рено прокинулася і побачила дула рушниць. Перед ними були пірати. Криве Око радів, що замість одного Альберта знайшов аж трьох. Рудий Лис радів, що за трьох дадуть більше грошей. Рено, Клава і Альберт мусили йти уперед під дулами рушниць до берега.

"Що у вас із оком?"

Піратів було шестеро. Крім Кривого Ока та Рудого Лиса, були ще Чорна Борода, Боб-Нахаба, Скалозубий та Джон Пострибайчик. Вони раділи, що мають ще двох полонених, хоч вони виглядали дуже дивно. Піратам здавалося, що одяг полонених дуже дивний, а у Клави ще й були окуляри. Вона намагалася пояснити щось про джинси та далекозорість, та її лише підштовхнули, щоб йшла далше.

Полонені моряки з подивом подивилися на Клаву і Рено. Дівчат зв'язали, і їм було незручно було лежати на гарячому піску. Альберт пояснив капітану та коку, що дівчата – його друзі, панянки.

Пірати тим часом готувалися варити черепаху. Криве Око сказав капітанові, що не хоче зробити йому зле і просить очолити команду піратів. Капітан сказав, що служить королю. Криве Око сказав, що у світі немає справедливості. До розмови двох морських вовків втрутилася Клава і запитала пірата, що у нього з оком. Хворе око не давало йому спокою. Він сказав, що має невідому хворобу – пурпурове священне зерно. Клава попросила зняти пов'язку і показати око. Пірат присів поруч з дівчинкою і показав око. Клава оглянула око і сказала, що у нього звичайний ячмінь. Просто треба менше стояти на палубі, коли дме вітер.

Криве Око позбувається Священного Зерна

Клава запевнила Криве Око, що може вилікувати його ячмінь, але для цього їй потрібний її наплічник. Криве Око сказав, що його священне зерно невиліковне, та дівчина, здавалося, переконала його.

Тим часом пірати готувалися зварити черепаху, хоч зовсім цього не вміли. Капітан сказав Беніксу, щоб запропонував свої послуги піратам. В такому випадку кока могли б розв'язати, а потім було б легше тікати. Кок звернувся до піратів і сказав, що може приготувати смачний обід. Його розв'язали, але тримали під прицілом рушниць. Він сказав, що треба викопати черепащачі яйця і нарвати кокосів.

Криве Око приніс наплічник, і Клава дістала пляшечку з перекисом водню. Пірат скинув пов'язку, Клава протерла носовичком з перекисом око пірата, а потім насипала в хустку гарячого піску і прогріла око. Через пів години пірат відчув, що око не болить. Клава сказала, що таку процедуру треба повторювати кожного дня. Рено запитала пірата, як його справжнє ім'я. Той сказав, що Бартолом'ю. На радощах він навіть забув зв'язати Клаву.

"Запорозькі пірати"

Вечоріло, а Бенікс готував їжу. Клава і Рено чекали, щоб втекти, але пірати мусили спершу добре напитися. Тож тим часом дівчата говорили з капітаном про виникнення

такого явища як піратство. Клава згадала, як запорозькі козаки виходили у море і захоплювали турецькі галери. Капітан сказав, що щось чув про цих вояків, а їхні дивні човни називалися якось по-пташиному. Клава підтвердила, що човни називалися чайки. На чайках козаки оточували вночі громіздкі турецькі галеони і грабували, а потім легко тікали. Тож козаки часто перемагали. Клава згадувала, про що читала у різних історичних книжках. Капітан навіть подумав, що дівчата – запорозькі пірати.

П'ятнадцять хлопців на скриню мерця

Черепакос (з яєць і кокосів) вийшов дуже смачним. Пірати жадібно хапали свої порції і їли просто руками. Кок відніс їжу і полоненим, правда, під наглядом Скалозубого. Після їжі пірати випили ром і заспівали піратської пісні: "П'ятнадцять хлопців на скриню мерця, йо-хо-хо...". Кок разом з піратами теж пив ром. Пірати почали засинати, але і кок заснув, а згодом і захропів. Тримався лише Криве Око, який не випускав з рук рушницю. Ватажок ніяк не засинав. Тим часом Клава розв'язала Рено, але Криве Око почав наближатися. Рено, Альберт і Клава почали тікати. Капітан закричав, щоб Криве Око не смів стріляти в дітей. У той момент прокинувся Джон Пострибайчик і кинувся ловити втікачів. Йому вдалося схопити Клаву за косичку. Рено з Альбертом втекли, а на допомогу Джону прибігли інші пірати.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Якби було золото...

Рено і Альберт не побігли до водоспаду, а до пагорбу, з якого спостерігали з Клавою за прибуттям піратів. Починався ранок. Втікачі побачили, що біля вогнища сиділа Клава, яку охороняли. Капітана теж охороняли, а кок досі спав. Альберт сказав, що на човні досі чекають на рішення капітана. Рено думала, що ж робити. Криве Око здався їй людиною непоганою. Альберт розповів, що це правда, але пірата щось гнітить. Хлопець сказав, що коли б вони мали гроші, то викупили б полонених. Рено згадала про скриньку, але ж золота там не було.

Ранок великої ради

Пірати вирішували, що робити з коком, який щойно прокинувся. Він пристав на бік піратів, бо так хотів готувати. Рено та Альберт, які здалеку спостерігали, промовили: "Зрадник!". Клава сказала піратам, що нізащо не стане на їхній бік. Пірати зібралися на велику раду. Криве Око прочитав закон для кожного морського вовка. Моряки

замислилися, адже ті закони були жорсткими. Піратам не дуже хотілося підписувати той документ. Першою примусили зробити це Клаву, яку почали називати шаманом зі скельцями. Вона наполягала на тому, що є дівчиною, міс, а потім розплела косу. Пірати були вражені. Рено уже хотіла кинутися до подруги, але Альберт спинив її. Рудий Лис не міг повірити, що Клава – дівчинка. Чорна Борода нагадав, що жінка на кораблі – це лих, тож треба викинути її в море. Пострибайчик хотів захистити Клаву, Криве Око теж став на її бік. Він сказав, що не буде Бартолом'ю Андре, якщо з голови панянки впале хоч одна волосинка. Пірати відступили. Увесь цей час кок сидів за бочкою. Альберт підморгнув Рено, бо ж казав, що Криве Око – хороший. Пострибайчик запропонував Клаві ставати піраткою, а коли вона підросте, він стане її чоловіком.

Як ваше прізвище?

Рено розмовляла з Альбертом, і хлопець сказав, що не повернеться додому, поки не знайде батька. Дівчина засмутилася, бо не знала, чи взагалі повернеться додому. Коли Альберт сказав, що батька звати Франсуа Андре, Рено згадала, що саме Франсуа жив на цьому острові. Вона сказала хлопцеві, що вже знайшла його батька. Дівчина пояснила, що батько хлопця жив на цьому острові, але не змогла сказати, що Франсуа став привидом. Та головне – це не його батько! А зовсім інший батько! Альберт хотів побачити цього листа. Та треба було згадати, де ж вони закопали скриньку.

Лист дядька Франсуа

Рено привела Альберта до дерева, де ночувала з Клавою першої ночі. Дівчина і хлопець відкопали скриньку. Альберт дістав дощечку і впізнав свою маму. Потім прочитав лист. Рено пояснила, що Альберт має ще нагоду знайти свого справжнього батька, а доказами буде портрет матері і лист. Раптом дівчинка і хлопець пригадали, як нещодавно Криве Око сам назвався Бартолом'ю Андре.

Білий чи чорний?

Пірати на узбережжі продовжувалися сперечатися, чи ставати справжніми піратами, бо піратський статут надто суворий. Капітан Добс знемагав від спраги, і кок Бенігс, скориставшись тим, що на нього ніхто не звертає уваги, набрав води і відніс під дерево своєму товаришу. Йому було соромно за свою слабкодухість, тож ховав очі від капітана.

Настав полудень. Команда досі сперечалася, а Клава розпитувала Криве Око, що його бентежить. Він розповів, що мандрує уже 12 років. раптом у таборі зчинився гамір. Розбійники націлили рушниці і пістолі на Рено та Альберта. Вони йшли, тримаючи в руках довгу палицю, до якої було прив'язано білий прапор. Насправді то

була біла сорочка, яку вони з Рено знайшли у скриньці загиблого моряка.

Діти наближалися до насуплених розбійників. Дійшовши до табору, Рено та Альберт гордо зупинилися перед дулами рушниць. Альберт попросив вислухати їх. Криве Око дозволив їм сказати те, що хотіли. Рено сказала, що має важливе звернення від господаря та довічного заручника цього острова Франсуа Андре. Альберт дістав із кишені листа. Зробив кілька кроків, наблизився до Кривого Ока й уважно подивився йому в очі... Тепер, коли обличчя ватажка не закривала чорна пов'язка, можна було побачити, що в обох – старшого та молодшого – однакові сині очі..

Найдорожчий скарб Безіменного острова

Криве Око взяв листа й впізнав почерк свого брата, якого справді звали Франсуа Андре... Читаючи листа, Криве Око почав мимоволі віддалятися від групи піратів, йому захотілося побути самому. Він сів на великий камінь і глибше поринув у читання. Тривожні довгі хвилини перетекли в цілу годину. Але ніхто не посмів порушити мовчання. Усі затамували віддих і уважно стежили за ватажком. А той уже вдесьте перечитував листа...

Нарешті він запропонував піратам вирішити важливе питання: чи варто ставати на несправедну путь, якщо більшість із команди цього не бажає?

Чорна Борода назвав Криве Око боягузом і зрадником. Криве Око нагадав Чорній бороді про його доньку й дружину. Чорна Борода закашлявся й нічого не відповів. Лише низько схилив голову. А Криве Око вів далі, звертаючись до кожного: Скалозубий мав наречену, у Рудого лиса нещодавно народився онук, а Джон-Пострибайчик мав батьків. По черзі Криве Око опитав усіх присутніх. Джон-Пострибайчик запитав: "Ватажку, хіба ти сам не казав нам, що морський розбій — найкраща справа для справжніх чоловіків?". Криве Око відповів, що помилявся, бо найкраща справа для справжніх чоловіків — оберігати свої родини та підтримувати вогонь у домашньому вогнищі. Він оголосив, що більше не існує Кривого Ока. Замість нього є Бартолом'ю Андре, який знайшов свого... сина! І свою родину! Про це він дізнався з листа, який є найдорожчим скарбом цього безіменного острова! Бартолом'ю показав на Альберта і сказав, що це його син. Рено легенько підштовхнула хлопця у спину. Той зірвався з місця й кинувся в обійми батька... Моряки здійняли рушниці вгору й почали палити в небо, салютуючи! Рено кинулася до Клави, і подружки радісно обійнялися. Кок негайно помчав звільняти капітана.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Протока Зустрічний Тіней

Бартолом'ю та Альберт разом пішли до капітана Добса. Той пробачив ватажку усе. Бартолом'ю сказав, що більше не залишатиметься в команді, бо хоче повернутися на батьківщину. Капітан дозволив, бо пригадав, як минулого року Бартолом'ю врятував його під час шторму.

Усі почали готуватися до негайного відплиття, та спершу кок приготував поїсти. Моряків, замкнених на судні, звільнили. Альберт запропонував дівчатам їхати до його селища, та вони дуже хотіли додому. Про це вони порадилися з капітаном та Бартолом'ю. Ті саме говорили про новий острів, на якому побували, та протоку Зустрічних Течій – найнебезпечніше місце, де зникають кораблі. Клава та Рено попросили підкинути їх до тієї протоки. Вони розповіли про свої пригоди. Капітан боявся брати на себе таку відповідальність. Він запропонував дівчатам, що влаштує їх у притулок при монастирю. Клава та Рено були проти. Вони розповіли, що мають свій човен, на якому помандрують додому. Човен зняли з дерева, а капітан та всі інше не розуміли, з чого він зроблений. Нарешті капітан погодився підкинути дівчат до протоки.

Острів Клаварен

Усі зібралися в дорогу. Рено і Клава востаннє оглядали острів. Дівчатам було трохи сумно покидати це місце. Рено згадала про заповіт загиблого моряка. Вони розповіли про це капітану, а той сказав, що всі повинні поховати свого співвітчизника як годиться. Чоловіки пішли шукати тіло Франсуа, а дівчата і кок лишилися на березі. Рено збирала камінці і мушлі, а Клава записувала у зошит про все, що сталося. Коли моряки повернулися, Клава запропонувала якось назвати острів. Бартолом'ю сказав, що право назвати острів мають паньанки, бо якби не вони, він не знайшов би сина. Рено запропонувала назвати острів на честь Франсуа Андре. Капітан заперечив, адже Франсуа зробив поганий вчинок. Альберт вважав, що острів треба назвати на честь тих, хто знайшов листа. Моряки проголосували за це. Капітан оголосив, що стрів називатиметься Клаварено, а Альберт додав, що краще звучатиме так – Клаварен. Капітан міцно прив'язав до дерева дощечку, на якій вуглинкою вивів "острів Клаварен".

Надувний човен спускають на воду

До протоки Зустрічних Течій залишалося менше пів милі. Дівчата сиділи на палубі і кидали погляди на острів, що стрімко віддалявся. Нарешті човен досяг протоки. Капітан наказав кинути якір і перепитав дівчат, чи справді вони готові попрощатися назавжди. На прощання Альберт сказав Рено, що вона добре фехтує, і довго тис їй руку. Хлопець зітхнув, бо вони ніколи не побачаться. Моряки зробили петлі з канатів,

поставили у них човен. Дівчата сіли у човен. Моряки почали спускати човен у один зі стрімких потоків. Дівчата лягли на дно, човен понесло вдалечінь. Подруги думали про те, чи вийде в них повернутися до гроту.

Повернення

Невідомо, скільки минуло часу. Нарешті потік стихився. Дівчата боялися розплющити очі. Вони виявилися у печері. Над головами була стеля зі сталактитами. Коридор почав звужуватися, потік зупинився, дівчата почили відштовхуватися від стелі, допомагаючи човну рухатися. Човен вплив із печери, і дівчата побачили річку, рідне місто, пляж. До берега було недалеко. Цікаво було, який зараз день. На березі подруги здули човен. Вони боялися повертатися додому, бо там їх уже напевно шукали. Та спершу вони домовилися мовчати про все, що з ними відбулося. Клава та Рено ввійшли у двір. Подруги розбіглися по своїх під'їздах.

Млинці із сиром та варенням

Рено підіймалася в ліфті, і ноги її тремтіли. Вона уявляла, як зайде до квартири, як назустріч кинуться схвильовані батьки. Коли вона зайшла, то здивувалася від тиші. На кухні біля плити стояла бабуся і наспівувала. Коли вона обернулася і побачила Рено, то запитала, чому дівчинка така брудна з самого ранку. А потім наказала перевдягнутися, вмитися і приступати до сніданку: млинців із сиром і варенням. Рено розчулилася, обняла бабусю і пообіцяла відпускати коси.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу